

Publicerad 2024-05-08 22:40 av Jeflea Norma, Diana.

Mina största skador berodde inte på att jag ramlade, utan på att jag kramade fel personer.

Sonett om omfamningar och sår

När jag ramlade, trodde jag att såren var stora,

Men de kalla omfamningarna var skarpare.

Jag sökte tröst hos män, förgäves,

För min själ var trasig, inte torra händer.

Jag lärde mig att inte varje hand sträcks ut

Det är sköld eller räddning, men ibland är det fusk.

Och varje ouppfyllt löfte

Det blir ett ärr som inte har någon läkning.

Men bland skuggorna hittade jag en läxa:

Att de djupaste såren inte kommer från fall,

Men från människor som lovat kärlek, men ljög.

Nu, med ett klokare hjärta och öppna ögon,

Jag ser mot himlen, inte till illusoriska omfamningar.

Och jag finner min frid i ensamheten, inte i tomma ord och röda drömmar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jeflea Norma, Diana. med Poeter.se id #40227 innehar upphovsrätten